

ПИПИ ТРЪГВА НА УЧИЛИЩЕ

Томи и Аника, естествено, ходеха на училище. В осем часа всяка сутрин тръгваха, хванати за ръка, с книжките под мишница.

По това време Пипи обикновено чистеше коня си или обличаше Господин Нилсон в малкото му костюмче, или пък правеше утринната си гимнастика, което ставаше по следния начин: Пипи заставаше изпъната като струна напред пода и скачаше четиридесет и три пъти един след друг, като се премятеше във въздуха. После сядаше върху масата в кухнята и си закусваше най-спокойно с голяма чаша кафе и сандвич със сирене.

Винаги когато поемаха към училище, Томи и Аника поглеждаха с копнеж към Вила Вилекула. Как биха предпочели да си поиграят с Пипи! Ако поне и Пипи ходеше на училище, щеше да бъде по-поносимо.

– Представи си колко весело бихме прекарвали на връщане от училище – каза Томи.

– Да, пък и на отиване – добави Аника.

Колкото повече си мислеха за това, толкова по-досадно им се струваше, дето Пипи не ходи на училище, и накрая решиха, че ще се опитат да я убедят да се запише.

– Не можеш да си представиш каква симпатична учителка си имаме – каза Томи хитро на Пипи един следобед, когато той и Аника бяха на гости във Вила Вилекула, след като вече бяха научили прилежно уроците си.

– Да знаеш само колко е весело в училище – уверяваше я Аника. – Бих полудяла, ако не можех да отивам там.

Пипи седеше на ниско столче, потопила крака в легена, и ги миеше. Тя не продума, но така размърда пръстите на краката си, та водата се разплиска наоколо.

– Освен това там не се стои кой знае колко време – продължи Томи. – Само до два часа.

– Да, пък си имаме и коледна, и великденска, и лятна ваканция – добави Аника.

Пипи замислено хапеше палеца на единия си крак, без да каже нищо. Но изведнъж решително изсипа цялата вода от легена на пода, така че панталоните на Господин Нилсон, който седеше наблизко и си играеше с някакво огледало, съвършено се измокриха.

– Несправедливо е! – каза строго Пипи, без да я е грижа за отчаяния Господин Нилсон и за мокрите му панталони. – Съвсем несправедливо е! Не мога да понеса това!

– Какво именно? – учуди се Томи.

– След четири месеца е Коледа и вие ще имате ваканция. А аз, какво ще имам аз? – гласът на Пипи прозвуча тъжно. – Никаква ваканция, никаква, дори и най-малка коледна ваканция – проточи жално тя. – Това не може да продължава така! От утре тръгвам на училище.

Томи и Аника заръкопляскаха от възторг.

– Ураа! Тогавя ще те чакаме пред нас в осем часа.

– О, не! – каза Пипи. – Толкова рано не мога да тръгна. А освен това сигурно ще пристигна на кон.

Така и направи. На другия ден точно в десет часа свали коня от верандата и малко по-късно всички жители на градчето се втурнаха към прозорците си, за да видят чий кон се е подплашил, та така препуска по улиците.

Но те се лъжеха. Той не беше подплашен. Просто Пипи много бързаше за училище. Тя пристигна в луд галоп на двора, скочи в движение от коня, завърза го за едно дърво и отвори вратата на класната стая с такъв трясък, че Томи, Аника и техните кротки съученици подскочиха от чиновете.

– Привет-мривет! – изрева Пипи и размаха голямата си шапка. – Навреме ли идвам за уморението?

Томи и Аника бяха разказали на своята учителка за новата ученичка, която се казва Пипи Дългото чорапче. А и учителката беше слушала да се говори за Пипи в малкия градец и понеже беше много мила и добра учителка, реши да направи каквото може, за да се почувства Пипи добре в училището.

Пипи се тръшна на един свободен чин, без никой да ѝ разреши. Но учителката не обърна внимание на нехайното ѝ поведение. Само ѝ рече любезно:

– Добре дошла в училище, мила Пипи! Надявам се, че тук ще ти хареса и че ще научиш много неща.

– Ами, да! Пък аз се надявам, че ще имам коледна ваканция – каза Пипи. – Затова и дойдох. Справедливостта преди всичко!

– Кажи ми първо всичките си имена – помоли я учителката, – за да те запиша.

– Името ми е Пипилота Виктуалия Транспаранта Ментолка Ефраимова Дългото чорапче, дъщеря на капитан Ефраим Дългия чорап, някога страшилище на моретата, а понастоящем негърски крал. Всъщност Пипи е галеното ми име, защото татко смяташе, че Пипилота е много дълго.

– Добре – каза учителката, – тогава и ние ще те наричаме Пипи. Хайде сега да проверя малко твоите знания. Ти си голямо момиче и сигурно знаеш много неща. Да започнем със смятане. Е, Пипи, можеш ли да ми кажеш колко прави седем и пет?

– Хм, като не знаеш, да не мислиш, че смятам да ти го кажа?

Децата впериха ужасени очи в Пипи. Учителката ѝ обясни, че в училище не се отговаря така. Освен това на учителката не се говори на „ти“, а се казва „госпожице“.

– Извинявам се много – промълви разкаяно Пипи, – но не знаех това. Вече няма да правя така.

– Надявам се – каза учителката, – а сега знай, че седем и пет прави дванадесет.

– Ето нà! – каза Пипи. – Ето че си го знаела! А тогава защо ме питаш? Ах, каква съм, пак ти говоря на „ти“. Извинявай! – и Пипи се ощипа силно по ухото.

Учителката се престори, че не забелязва нищо, и продължи изпита:

– Кажи, Пипи, колко мислиш, че прави осем и четири?

– Около шестдесет и седем – предположи Пипи.

– Грешиш – каза учителката. – Осем и четири прави дванадесет.

– Слушай какво, леличко, започваш да прекаляваш. Та нали току-що ми каза, че седем и пет прави дванадесет? В края на краищата дори и в едно училище трябва да има известен ред. А всъщност, щом си се увлякла като дете по тия глупости, върви в някой ъгъл да си смяташ, пък ни остави на мира да си играем на гоненица!

Ох, пак казах „ти“! – извика ужасена Пипи. – Моля те, прости ми още този път, а занаят ще се старая да не забравям.

Учителката се съгласи. Но реши, че засега няма смисъл да учи Пипи да смята, и започна да изпитва другите деца.

– Томи, я ми отговори на този въпрос – каза тя: – „Ако Лиза има седем ябълки, а Аксел – девет, колко ябълки имат двамата общо?“

– Да, кажи, Томи – намеси се Пипи, – пък ми отговори и на въпроса: „Ако Лиза я заболи стомах, а Аксел го заболи още повече, кой е виновен и откъде са задигнали ябълките?“

Учителката се помъчи да си даде вид, че не чува нищо, и се обърна към Аника:

– Е, Аника, да вземем следния пример: Густав бил със своите другарчета на училищен излет. Когато тръгнал, имал една корона, а когато се прибрал, имал седем йоре¹. Колко е похарчил?

– Ами че да! – провикна се Пипи. – Искам да зная защо Густав е бил такъв прахосник, дали си е купил лимонада с тези пари и дали си е измил ушите, както трябва, преди да излезе от вкъщи?

Учителката реши да изостави смятането, като предположи, че на Пипи може би ще се хареса повече да учи буквите. Затова извади хубава картинка, на която беше нарисован таралеж. Пред носа на таралежа стоеше буквата „Т“.

– Е, Пипи, сега ще видиш нещо забавно – рече тя бо-

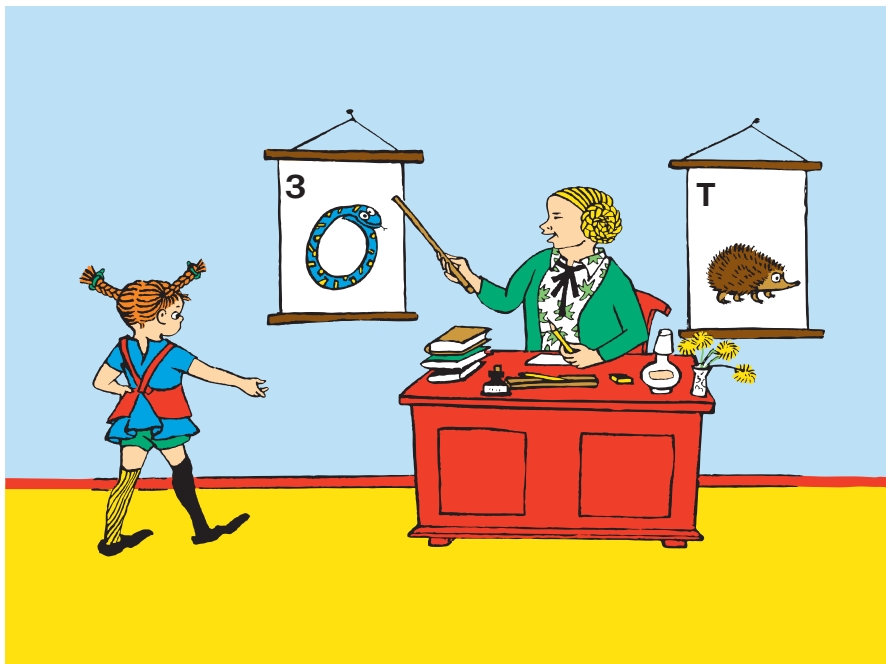
¹ Йоре – шведска монета. – *Бел. пр.*

дро. – Това е таралеж. А буквата пред таралежа се нарича „Т“.

– За нищо на света не мога да повярвам – усъмни се Пипи. – Та това е чертичка, а върху нея има друга малка чертичка. Но много ми се иска да разбере какво общо има с тях таралежът.

Учителката извади друга картинка, на която беше нарисувана змия, и обясни на Пипи, че буквичката пред нея е „З“.

– Като става дума за змии – каза Пипи, – винаги се сещам как се борих с една огромна змия в Индия. Това беше страшна змия. Може да не повярвате, но беше дълга четиринадесет метра, зла като оса и всеки ден изядаше по петима индуси и по две дечица за десерт. Вед-

нъж поиска и мен да изяде за десерт, уви се около мен – гррр, – но аз си рекох „нали съм опитен моряк“ и я ударих по главата – бум!, – а тя изсъска – фсссс! – и тогава я ударих още веднъж – бум!, – а тя – пффт! – взе, че умря. Та това значи ми било буквата „З“. Извънредно забележително!

Пипи млъкна, за да си поеме дъх. Учителката вече си мислеше какво шумно и досадно дете е Пипи и предложи на децата да порисуват малко. Сигурно Пипи ще си рисува мирно и тихо, помисли тя, извади хартия и моливи и ги раздаде на децата.

– Рисувайте каквото искате – каза им тя и седна на катедрата да преглежда тетрадките.

След малко вдигна очи, за да види как върви рисуването. Всички деца гледаха Пипи, която лежеше на пода и увлечено рисуваше.

– Но, Пипи – каза нетърпеливо учителката, – защо не рисуваш на листа си?

– Листът се свърши отдавна, обаче моят кон не може да се побере на такъв малък жалък лист – обясни Пипи. – Точно сега му правя предните крака. Но като стигна до опашката, май че ще трябва да изляза в коридора.

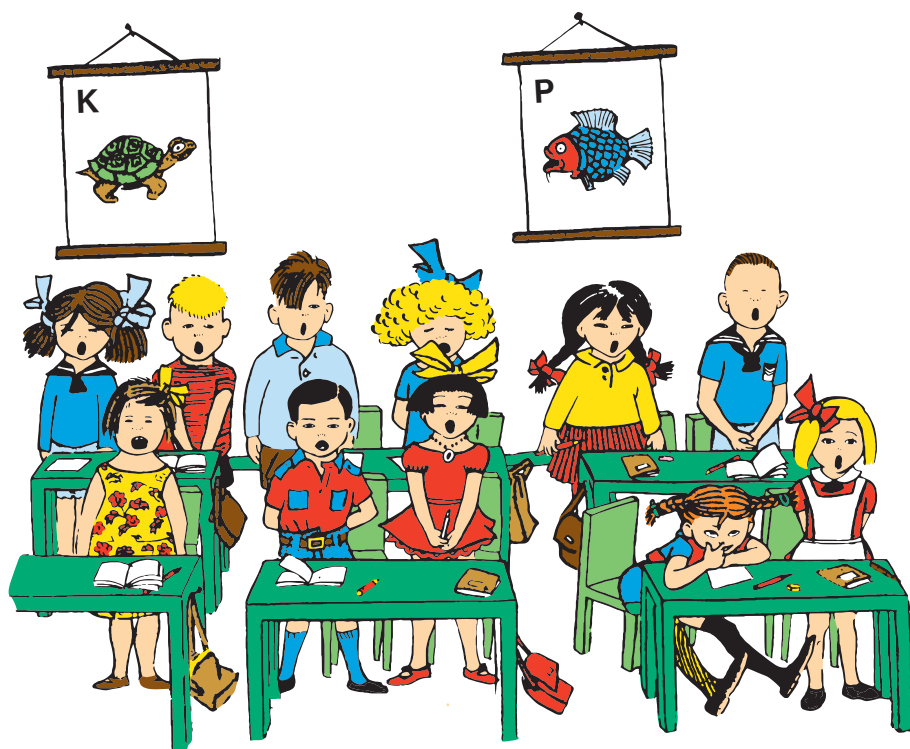
Учителката напрегнато размишляваше.

– Какво ще кажете да изпеем една песничка? – каза тя след малко.

Всички деца застанаха прави до чиновете си освен Пипи, която продължаваше да лежи на пода.

– Вие си пейте, пък аз ще си поотпочина – заяви тя. – От много учене и най-здравият може да се съсипе.

Сега вече търпението на учителката се изчерпа окон-

чателно. Тя каза на децата да излязат на двора, защото искала да поговори насаме с Пипи. Когато двете останаха сами, Пипи стана и пристъпи към катедрата.

– Знаеш ли какво... – Каза тя, но веднага се поправи: – Знаеш ли какво, госпожице, много ми беше забавно да дойда да видя какво правите тук. Но надали ще идвам повече. Пък с коледната ваканция да става, каквото ще! Тук има премного ябълки, таралежи, змии и така нататък. Просто ми се замая главата. Надявам се, госпожице, че няма да ти бъде мъчно.

Но учителката отвърна, че ще ѝ бъде много мъчно, и то най-вече задето Пипи дори не се е постарала да се

държи прилично, и че никое момиче, колкото и да му се ходи на училище, няма да бъде прието, ако се държи като Пипи.

– Лошо ли се държах? – Пипи беше смаяна. – Дори не подозирах – каза тя с много тъжен вид.

Никой не би могъл да изглежда така печален като Пипи, когато съжаляваше за нещо. Тя помълча малко, а после промълви с глас, който потреперваше:

– Виж, госпожице, когато имаш майка, която е ангел, и баща, който е негърски крал, а самата цял живот си обикаляла моретата, не можеш да знаеш как да се държиш в училище сред всичките тия ябълки и таралежи.

Тогава учителката каза, че я разбира, че не ѝ се сърди вече и че когато Пипи порасне още малко, би могла пак да дойде в училище.

Пипи засия от радост и се провикна:

– Госпожице, колко си добра! И затова ти нося нещо, госпожице!

Пипи извади от джоба си изящно златно часовниче и го сложи на катедрата. Учителката каза, че не може да приеме такъв ценен подарък, но Пипи запротестира:

– Трябва да го вземеш! Иначе утре ще дойда пак и тогава да видиш какво ще стане!

После Пипи се втурна на двора и с един скок се метна на коня. Децата се струпаха около нея, за да потупат коня и да я изпратят.

– Де такива училища като в Аржентина – каза важно Пипи и гледаше децата отгоре. – Там трябва да идете. Великденската ваканция започва три дни след коледната, а лятната – три дни след великденската. Лятната

ваканция свършва на първи ноември и после наистина следва доста тежко време до коледната ваканция, която започва на единадесети ноември. Но човек се примирява, защото не дават уроци за вкъщи. В Аржентина е

строго забранено да се учат уроци. Понякога се случва някое малко аржентинче да се вмъкне в гардероба и да учи тайно, но горкò му, ако майка му го усети. В училище изобщо нямат смятане и когато някое дете знае колко прави седем и пет, наказват го цял ден да стои в ъгъла, ако е било толкова глупаво да каже това на учителката си. Четене имат единствено в петък, и то само ако се намерят книги, които да четат. Но никога не се намират.

– Добре де, ами тогава какво правят в училище? – учуди се едно момченце.

– Ядат бонбони – отговори уверено Пипи. – Една дълга тръба свързва близката бонбонена фабрика с класната стая и оттам непрестанно извира бонбони, тъй че децата едва могат да ги изядат.

– А учителката какво прави? – недоумяваше едно момиченце.

– Сваля хартийките от бонбоните, глупаче – отвърна Пипи. – Да не мислиш, че децата сами правят това? Съвсем не! Те дори не ходят лично на училище, а пращат братята си.

Пипи размаха голямата си шапка.

– Довиждане, деца! – провикна се тя весело. – Скоро няма да ме видите. Но помнете винаги колко ябълки има Аксел, иначе ще бъдете нещастни. Ха-ха-ха!

Със звънлив смях Пипи пришпори коня, тъй че изпод копитата му се разхвърча чакъл, а прозорците на училищната сграда задрънчаха.